

Sygn. akt III KS 79/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 stycznia 2023 r.,

bez udziału stron

sprawy **W. S., W. D. i M. P.**

oskarżonych z art. 220§1 k.k. w zb. z art. 157§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

skargi obrońcy oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt V Ka 476/22,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim

z dnia 5 lipca 2022 r., sygn. akt II K 184/21 i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonych W. S., W. D. i M. P. w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Drawsku Pomorskim wyrokiem z dnia 5 lipca 2022 roku, sygn. akt II K 184/21 uniewinnił oskarżonych W. S., W. D. i M. P. od popełnienia zarzucanych im czynów.

Od powyższego wyroku apelacje wniósł prokurator.

Po rozpoznaniu tej apelacji, Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt V Ka 476/22, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Drawsku Pomorskim do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych, zarzucając mu rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 437 § 2 k.p.k., polegające na uchyleniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim z 5 lipca 2022 r., sygn. akt II K 184/21, i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania ze względu na stwierdzenie konieczności ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, podczas gdy w realiach sprawy taka przesłanka przekazania sprawy do ponownego rozpoznania nie zachodzi ze względu na przeprowadzenie przez Sąd I instancji części dowodów mających znaczenie dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy i brak powodów, dla których wymagałyby one powtórnego przeprowadzenia w sprawie.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na wniesioną skargą, wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonych jest niezasadna.

Zgodnie z treścią art. 539a § 3 k.p.k., skuteczność skargi od wyroku sądu odwoławczego, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jest uzależniona od wykazania, że wydanie - na etapie postępowania apelacyjnego - orzeczenia kasatoryjnego naruszało art. 437 k.p.k., a zatem że nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości lub nie zachodził wypadek określony w art. 454§1 k.p.k. albo że przy wydaniu tego orzeczenia wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. Zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi od wyroku sądu odwoławczego, o której mowa w art. 539a § 1 k.p.k., ogranicza się więc do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do

wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. post. SN z 22 maja 2019 r., III KS 17/19 i post. SN z 21 kwietnia 2022r., II KS 4/22).

W ocenie Sądu Najwyższego, wbrew twierdzeniom autora skargi, Sąd Okręgowy w Koszalinie w uzasadnieniu wyroku w sposób jednoznaczny wskazał jakie okoliczności miały wpływ na wydanie orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Sąd ten wskazał na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego z uwagi na występujące w nim liczne braki, których usunięcie przez Sąd odwoławczy i wydanie orzeczenia reformatoryjnego nie było możliwe, z uwagi na treść art. 454§1 k.p.k. Zdaniem Sądu Najwyższego stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienia stanowiły uzasadnioną podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego. Zatem za całkowicie chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy art. 437 § 2 k.p.k. zawarty w skardze obrońcy oskarżonych W. S., W. D. i M. P..

Wskazać również należy, że Sąd rozpoznający skargę nie został upoważniony do kontroli przeprowadzonej w wyroku sądu odwoławczego oceny poszczególnych dowodów w płaszczyźnie odpowiedzialności karnej oskarżonych, zaś skarga na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego nie służy weryfikacji oceny dowodów dokonanej przez ten sąd. Rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy bowiem do sądów powszechnych, zaś ingerencja Sądu Najwyższego w ten zakres orzekania stanowiłaby naruszenie ich kompetencji do rozpoznania sprawy, co kłóciłoby się z zasadą ich samodzielności jurysdykcyjnej. W świetle utrwalonego orzecznictwa niedopuszczalne jest bowiem badanie przez Sąd Najwyższy w trybie art. 539a kpk prawidłowości przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również ocena zasadności uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21, LEX nr 3287910; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. II KS 29/21, LEX nr 3314955, postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. V KS 36/21, LEX nr 3324938, postanowienie SN z dnia 9 grudnia 2021 r., IV KS 59/21). Celem instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego nie jest bowiem dublowanie przeprowadzonej już kontroli odwoławczej, a wyeliminowanie bezpodstawnego wydawania przez sądy odwoławcze wyroków kasatoryjnych w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie *in meriti* mogło zapaść w II instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.